

Kruche fragmenty

Marta Łabęcka, Marta Stysiak

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

KRUCHE FRAGMENTY

PROJEKT WYSTAWY DO REALIZACJI W PAWILONIE
POLSKIM PREZENTOWANEJ W RAMACH
61. MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWY SZTUKI W
WENECJI W 2026 ROKU.

OPIS PROJEKTU

Kruche fragmenty to interdyscyplinarna instalacja wideo i dźwiękowa, afirmująca prawo każdego człowieka - dziecka do bezpiecznej, wolnej od politycznych interpretacji przestrzeni rozwoju, emocjonalnego bezpieczeństwa i bycia w różnych stanach „kruchości”. Proponuje czułość jako akt oporu wobec agresji świata zewnętrznego. Instalacja jest artystycznym gestem troski — próbą zbudowania mikroświata, w którym można poczuć się bezpiecznie, chociażby na chwilę, ale z intencją, by to uczucie zostało z widzem na zawsze. Prezentowane filmy są oparte na rzeczywistych sytuacjach dzieci w kryzysie, w tym uchodźczym. „Kruche fragmenty” nie dokumentują tych trudności — projekt inicjuje akt opieki, który działa tu i teraz. Obrazy świadomie nie zawierają geopolitycznych kontekstów, znaków dookreślających bohaterów. Są świadomie pozbawione retoryki, by odsłonić uniwersalny wymiar dzieciństwa — jego delikatność, pragnienie spokoju i potrzebę ochrony.

W centrum instalacji znajduje się dźwiękowy komponent realizowany w technice ASMR (Autonomous Sensory Meridian Response). Wykorzystanie tej techniki jest głęboko przemyślanym narzędziem terapeutycznym. „Kruche fragmenty” to delikatna interwencja, która czułym szeptem matki przekazuje: „jesteś bezpieczny_a, jesteś ważny_a, jesteś”. To akt performatywnej empatii — przestrzeń, w której ciało i psychika mogą znaleźć schronienie, a może nawet punkt odniesienia dla uzdrawiających praktyk.

Projekt składa się z sześciu filmów 4K, 3min każdy, ze wspólnym dźwiękiem stereo: Prezentacja zaaranżowana jest tak aby włączyć widza w stworzoną architekturę bezpiecznego snu Bezpieczeństwo zaznane podczas jej oglądania ma zapisać się w pamięci sensorycznej widza, dlatego na środku sali wystawowej umieścimy siedzisko – łóżko.

„Krucze fragmenty” wpisują się w nurt sztuki zaangażowanej. Łączą estetykę z funkcją społeczną i terapeutyczną. Czerpiąc z praktyk sound artu i sztuki relacyjnej, projekt tworzy przestrzeń do bycia otulonym dźwiękiem, obrazem i obecnością. Wykorzystanie techniki ASMR jako środka wyrazu to próba zmiany sposobu, w jaki rozumiemy empatię w przestrzeni publicznej i artystycznej.

„Krucze fragmenty” proponują doświadczenie bezpieczeństwa, które nie znika z końcem wystawy. Poprzez starannie skonstruowaną narrację dźwiękową i wizualną, projekt zakotwicza widza w przestrzeni sensorycznego ukojenia pozostającego w ciele, w pamięci, w sposobie, w jaki patrzymy i słuchamy. Instalacja ma charakter somatyczny i transformacyjny. Zamiast tylko opowiadać o cierpieniu, zaprasza do praktykowania troski. Tym samym staje się architekturą empatii, budowaną z obrazów, szeptów, powtórzeń, uważnych spojrzeń.

Dzięki połączeniu sztuki, dźwięku i technik terapeutycznych, projekt staje się przestrzenią wspólnej regeneracji. Współtworzenia rzeczywistości, w której dzieciństwo jest świętością, a relacja oparta na uważności aktem codziennego oporu wobec przemocy systemowej i emocjonalnej. Dzieci w tych obrazach nie są przedstawione jako figury symboliczne, nie służą żadnej narracji poza własną. Są traktowane jako pełnoprawni uczestnicy życia emocjonalnego świata, z prawem do intymności, ochrony i samostanowienia również dziecka w samym dorosłym. Głos matki cichy, szeptany, uważny, stanowi kontrapunkt do wizualnej kruchości. To zaproszenie do czułej obecności.

„Krucze fragmenty” mają potencjał, by stać się punktami zakorzenienia emocjonalnego, edukacyjnego, artystycznego. To nie tylko wystawa. **To forma oporu i manifest przeciwko przemocy wyrażony różnymi stanami kruchości.**

PROJECT DESCRIPTION

"Fragments of Vulnerability" is an interdisciplinary video and sound installation that affirms every human being's, every child's right to a safe space for growth, free from political interpretations. A place of emotional security where one can experience various states of "vulnerability". It proposes tenderness as an act of resistance against the aggression of the external world.

The installation is an artistic gesture of care and an attempt to create a world where one can feel safe, with the intention that this feeling will stay with the viewer forever. The presented films are based on real-life situations of children in crisis, including those in refugee contexts. "Fragments of Vulnerability" does not document these hardships directly, instead, it initiates an act of care that operates in the here and now. The imagery intentionally avoids geopolitical markers that would define the characters. It is deliberately stripped of rhetoric, to reveal the universal dimension of childhood, its delicacy, longing for peace, and need for protection. At the heart of the installation is a sound component created using ASMR (Autonomous Sensory Meridian Response) techniques. The use of ASMR is a carefully considered therapeutic tool.

"Fragments of Vulnerability" is a gentle intervention, a mother's tender whisper saying: "You are safe, you matter, you're the best." It is an act of performative empathy, a space where the body and psyche can find shelter, and perhaps even a reference point for healing practices.

The project consists of six short films, each three minutes long, 4K, accompanied by a shared stereo soundscape: <https://www.youtube.com/watch?v=u-K5Ziyf IE>. The presentation is arranged to immerse the viewer within the architecture of a safe dream.

That is why a seat — a bed — is placed in the center of the exhibition room. “Fragments of Vulnerability” aligns with the ethos of socially engaged art. It merges aesthetics with social and therapeutic function. Drawing on sound art and relational art practices, the project creates a space to be enveloped in sound, image, and presence. The use of ASMR as an artistic medium is an attempt to transform how we understand empathy in both public and artistic spaces.

The project proposes an experience of safety that does not vanish when the exhibition ends. The installation is somatic and transformational instead of merely portraying suffering, it invites us to practice care. In doing so, it becomes an architecture of empathy, built from images, whispers, repetitions, and attentive gazes.

By blending art, sound, and therapeutic techniques, the project becomes a space for collective regeneration, a process of co-creating a reality in which childhood is sacred, and attentiveness is a daily act of resistance against systemic and emotional violence.

The children in these images are not depicted as symbolic figures. They serve no narrative other than their own. Rather, they are presented as full participants in the emotional life of the world, with the right to intimacy, protection, and self-determination. The mother’s voice, quiet, whispered, attentive, serves as a counterpoint to the visual fragility. It is an invitation to tender presence that does not comment, but accompanies.

“Fragments of Vulnerability” has the potential to become a point of emotional, educational, and artistic grounding. It is not just an exhibition. **It is form of resistance and a manifesto against violence, expressed through various states of vulnerability.**